

# Rugzakjesrelaties

Er zijn twee waarheden over relaties die elkaar uitsluiten: tegenpolen trekken elkaar aan en je moet iemand vinden die eigenlijk precies net als jij is, maar dan van de andere sekse – dat wil zeggen: in een heterositatie. De derde waarheid is dat je voor de gouden middenweg moet gaan, want de gouden middenweg is altijd goed. “Compromisrelatie” is feitelijk dubbelop.

Degene die beweert geen rugzakje te hebben, heeft de grootste rugzak van ons allemaal. Maar sommige rugzakken zijn gelabeld. Handig, ergens, want dan kom je bijvoorbeeld niet met het gymbroekje van iemand anders thuis. Misleidend, ergens anders, omdat de gelabelden onder ons hun label niet zijn, maar ook nog best veel normaalmenselijke trekken vertonen.

Ggz-mensen begrijpen elkaar doorgaans vrij snel. Er hangt iets lotgenoterigs in de lucht en ze kunnen met elkaar in therapietaal effectief communiceren. Ggz-mensen hebben geoefend met het verkrijgen van zelfinzicht en dat is goed, goed en handig. Zet twee mensen met een overontwikkeld zelfinzicht bij elkaar en je hebt een puike match. Toch?

Vertaald naar de fysiek gelabelden: mensen met maar één been moeten maar samen het pad der liefde gaan bewandelen, zet de diabetici in een aparte ruimte om elkaar zoete woordjes toe te fluisteren en laat de reumapatiënten maar samen krikken en kraken.

Misschien is er ook een soort kruisbestuiving mogelijk: een reumapatiënt met een diabeticus, een borderliner met een bipobeertje, een autist met iemand die zijn benen is kwijtgeraakt na een auto-ongeluk ...?

Ik roep mezelf een halt toe. Deze gedachteoefening ontspoord en is hoogst onnodig. Immers: op ieder potje past een deksel. Relatiewaarheid nummer vier.

*Wars van Lezel*